נו: כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות

אף נשחט על אותו מום רבי יהודה אומר אפילו מת אין מקיזין לו [6] את הדם א"ר חייא בר אבא אמר רבי יוחנן [6]הכל מודים [1]א"במחמץ אחר מחמץ שהוא חייב דכתיב [1]לא תעשה חמץ [2]ולא תאפה חמץ במסרם [2]אחר מסרם שהוא חייב דכתיב [3]ומעוך וכתות ונתוק וכרות אם על כורת הוא חייב על נותק לא כל שכן אלא להביא נותק אחר כורת שהוא חייב לא נחלקו אלא במטיל [3]מום בבעל מום ר' מאיר סבר כל מום לא יהיה בו ורבנן סברי [4]תמים יהיה לרצון ור' מאיר נמי הכתיב תמים יהיה לרצון ההוא למעוטי בעל מום מעיקרא בעל מום מעיקרא [5] דיקלא בעלמא הוא אלא למעוטי פסולי המוקדשים לאחר פדיונם סלקא דעתך אמינא הואיל ואסירי בגיזה ועבודה במומם נמי ליתסרי קמ"ל ורבנן נמי הכתיב כל מום לא יהיה בו ההוא מיבעי ליה [6]לכדתניא וכל מום לא יהיה בו אין לי אלא שלא [7]יהא בו מום מנין שלא [8]יגרום לו ע"י אחרים שלא יניח בצק או דבילה על גבי האוזן כדי שיבא הכלב ויטלנו ת"ל כל מום [9]אמר מום ואמר כל מום אמר ר' אמי [10]הניח שאור ע"ג עיסה והלך וישב לו ונתחמצה מאליה חייב עליה כמעשה שבת ומעשה שבת כי האי גוונא מי מיחייב והאמר רבה בר בר חנה אמר

אמר

ומדע דהא מפרש בשמעתין דפליגי במטיל מום בבעל מום דרבי מאיר אסר ורבנן שרו כדאמרינן יקח אע"פ שעושה בו מום דחמיס יהיה לרצון כתיב ובלבד שלא יאמרו עליו דגזרינן דלמא אתי לאערומי ולהקיח אפי' בלא אחזו דם ורבי שמעון מיקל טפי דלא גזר ושרי לף לשחוט עליו אע"פ שעשה מום בתמכין והא דמפרשינן טעמא דר' שמעון בתמיניתן מום דבר שאין מתכוין היינו טעמא דמום דעל כרחין מתני' לא מיירי כעין בריית דבתמני' תנן ומכ"ש יקח ובלבד שלא יעשה בו מום ובברייתא קתני ומכ"ש יקח לף ע"פ שעושה בו מום אלא היינו טעמא דמום דברייתא מיירי בשאין לו רפואה אע"כ יקח במקום שיעשה בו מום כמו בחתן אז בגיד שפתים הלכך חמיס הך אחיתה דם כמום והוה ליה כמטיל מום בבעל מום ולפילו בתמכין נמי שרי מאחר דאין לו רפואה אלא אם יעשה לו מום אלא דגזרינן לשחוט עליו דלמא אתי לעשות בו מום כשים לו רפואה בענין אחר ורבי שמעון לא גזר אבל בתמני' כשים לו רפואה בהקזת הגוף שאין עושה מום ולפי' הכי אסר ר' יהודה דגזר מקום שאין עושה בו מום אלא מקום שעושה בו מום ורבנן שרו במקום שאין עושה בו מום דלא גזר רבי שמעון אומר יקח אע"פ שעושה בו מום כלומר לף במקום שיכול לבא לידי מום [1] ולא שיהא פסיק ריסיה ושרי דר' שמעון לטעמיה דאמר דבר שאין מתכוין מותר והשתא ניחא ההיא דפ"ק דפסחים (דף יא.) למיימי התם מתני' דבכורות ומפרש טעמא דר' יהודה מתוך שאדם שאין עושין בו מום ורבנן שרו מקום שאין עושין בו מום אמאי אי שרית ליה בהקזת הגוף אמאי לא שרית ליה בכל מום אלא אי אמרת דגזרינן לבא לידי מום